

Verstrooid

Het ziet er bijna lachwekkend uit, ware het niet dat het huilen me nader staat dan het lachen. Met een glimlach beantwoord ik haar stralend gezichtje dat er ietwat clownesk uitziet met de felrode lippenstift rondom haar mond en op haar wangen.

'Kan ik er zo mee door?', vraagt ze me zonder haar gebruikelijke zelfvertrouwen.

'We hoeven niet op stap mam en de dokter in het ziekenhuis is veel te oud voor jou om mee te sjansen.' Ik probeer er met mijn loden hart een komische twist aan te geven door een keer vet te knipogen naar haar.

Ze grinnikt als ik een make-upremover doekje uit het cellofaan neem en zo subtiel mogelijk het overtollige rood probeer weg te vegen. Haar ongelijk bijgetekende wenkbrauwen staan als twee piramides boven haar troebele ogen alsof ze beschuldigend wijzen naar de veel te korte pony. Alsof ze mijn gedachten kan lezen.

'Ja echt, ik zag bijna niks meer door dat gordijn van haar dus heb ik er een puntje afgeknipt.'

Het bewijs ligt op haar schoot en op tafel zie ik de huishoudschaar die het rafelige resultaat nog eens benadrukt. Haar trillende onderlip zoekt bevestiging. Ze kijkt me aan en smeekt me woordeloos om hulp. Hulp die ik haar niet kan bieden in welke vorm dan ook.

'Het is goed mam, je ziet er prachtig uit maak je geen zorgen.' Ik neem het ronde flesje met daarin een prachtige parel, haar lievelingsgeur, en spray een beetje achter haar oren en in haar hals waar de dunne huid het gulzig absorbeert. Genietend sluit ze haar ogen even en ademt diep in. 'Dank je lieverd,' fluistert ze.

Ik neem haar bij haar ellenboog en help haar opstaan om haar vervolgens te helpen haar wollen mantel aan te trekken. Haar vermagerd lijfje vraagt om een paar maten kleiner maar shoppen vergt teveel energie, energie die ze hard nodig heeft om haar hoofd de kracht en de rust te geven om alles nog enigszins te snappen en te onthouden. Als ik haar in de auto help en amper de gordel om heb gedaan, valt ze als een blok in slaap. Ik geef haar geen ongelijk.

Als ik zou beseffen dat mijn geheugen me in de steek liet en ik afhankelijk zou worden van anderen, zou ik ook het liefste slapen. Weg van alle ellende in dromen zakken waar de wereld mooi is en het leven geen ziektes en pijn kent... misschien zou ik wel voor altijd willen slapen.

©José 2-2-2017

Fictief verhaal dat voor velen helaas werkelijkheid zal zijn...